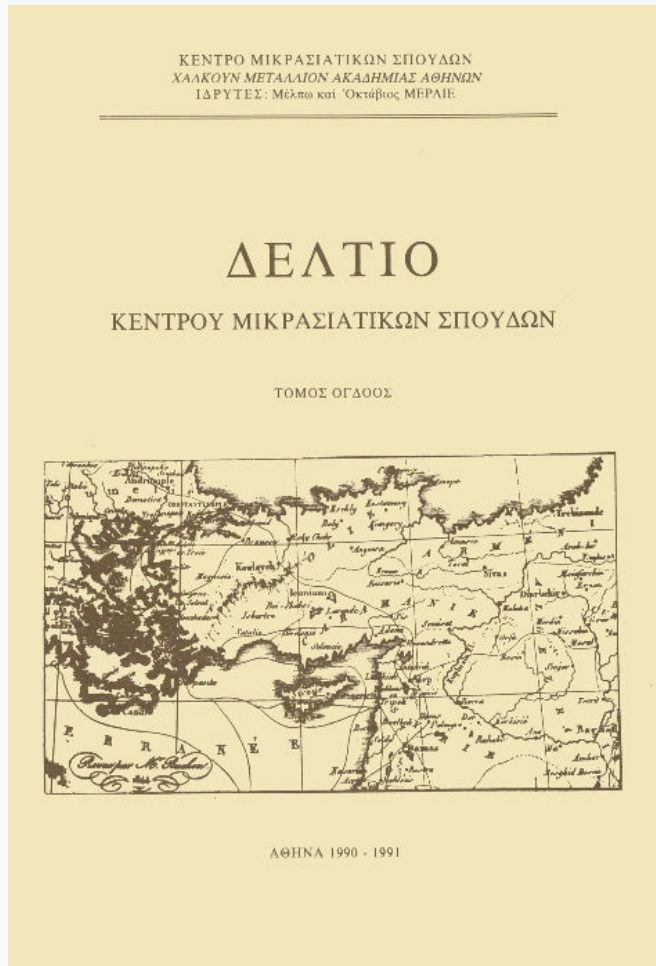


## Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών

Τόμ. 8 (1990)



### Περί της καταστάσεως του κλήρου στη Σμύρνη κατά το δεύτερο ήμισυ του ΙΗ' αιώνα

Γεώργιος Ε. Μποροβίλος

doi: [10.12681/deltiokms.232](https://doi.org/10.12681/deltiokms.232)

Copyright © 2015, Γεώργιος Ε. Μποροβίλος



Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

### Βιβλιογραφική αναφορά:

Μποροβίλος Γ. Ε. (1990). Περί της καταστάσεως του κλήρου στη Σμύρνη κατά το δεύτερο ήμισυ του ΙΗ' αιώνα. *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών*, 8, 65–86. <https://doi.org/10.12681/deltiokms.232>

## ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΣΤΗ ΣΜΥΡΝΗ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΗΜΙΣΥ ΤΟΥ ΙΗ΄ ΑΙΩΝΑ

Το 1783 εκδόθηκε στη Βενετία ένα άρκετά σημαντικό για το είδος του βιβλίο. Πρόκειται για τη μετάφραση στη νεοελληνική γλώσσα του έργου του Ἁγίου Ἰωάννου του Χρυσοστόμου, «Οἱ περὶ ἱερωσύνης λόγοι»<sup>1</sup>, ἀπὸ τὸν ἀρχιδιάκονο τοῦ μητροπολίτου Σμύρνης Προκοπίου<sup>2</sup>, Γρηγόριο, τὸν μετέπειτα (1785-1797) μητροπολίτη Σμύρνης καὶ τέλος Οἰκουμενικὸ Πατρι-  
άρχη Γρηγόριο τὸν Ε΄<sup>3</sup>.

Τὸ ἔργο αὐτὸ, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ Θεολογικὴ σημασίαι καὶ τὴ συμβολὴ τοῦ στὴν προσέγγισι τῆς παλαιότερης χριστιανικῆς γραμματείας καὶ γλώσσας<sup>4</sup>, ἐνδιαφέρει καὶ τοὺς μελετητὲς τῆς νεότερης ἱστορίας, διότι στὸν πρόλογο παρουσιάζει μίαι ἐπισκόπησι τῆς καταστάσεως τοῦ κλήρου στὴν περιοχὴ τῆς Σμύρνης, ἡ ὁποία καλύπτει χρονικὰ τὸ δεῦτερο ἡμισυ τοῦ ΙΗ΄ αἰώνα.

---

1. *Οἱ περὶ ἱερωσύνης λόγοι, τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, Μεταφρασθέντες εἰς κοινὴν διάλεκτον παρὰ Γρηγορίου Ἀρχιδιακόνου τοῦ Πανιερωτάτου Ἁγίου Σμύρνης κυρίου κυρίου Προκοπίου. Δι' ἐπιμελείας καὶ δαπάνης τοῦ Εὐγενεστάτου ἄρχοντος κυρίου Ἰωάννου Πιττακοῦ τοῦ ἐκ τῆς πόλεως Σμύρνης. Εἰς ὠφέλειαν τῶν ἐκ τοῦ ἱεροῦ καταλόγου καὶ βουλομένων λαβεῖν τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης, Ἐνετίσιν 1783, Παρὰ Νικολάφ Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων.*

2. Πρόκειται γιὰ τὸν Προκόπιο Πελεκάση, τὸν ἐξ Ἀλαγονίας τῆς Μεσσηνίας, τὸν μετέπειτα Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη Προκόπιου Α΄ (1785-89). Βλέπε σχετικὰ καὶ Χρ. Σ. Σολομωνίδης, *Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σμύρνης*, Ἀθῆναι 1960, σσ. 178-181.

3. Γιὰ τὴν ἀμφιλεγόμενη προσωπικότητι τοῦ Γρηγορίου βλέπε σχετικὰ: Γ. Γ. Παπαδόπουλος - Γ. Γ. Ἀγγελόπουλος, *Τὰ κατὰ τὸν ἀοίδιμον... Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριον τὸν Ε΄*, Ἀθῆναι 1865· Ν. Χατζηκωστῆς, *Σμυρναϊκὰ ἀνάλεκτα*, Ἀθῆναι 1906· Ν. Χατζηκωστῆς, «Γρηγόριος ὁ Ε΄», *Ἱερός Πολύκαρπος* (1913), σσ. 2218-2190· Τ. Κανδηλῶρος, *Ἱστορία τοῦ Ἐθνομάρτυρος Γρηγορίου τοῦ Ε΄*, Ἀθῆναι 1908· Χρ. Σ. Σολομωνίδης, *Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σμύρνης*, Ἀθῆναι 1960, σσ. 181-192· Ν. Ζαχαρόπουλος, *Ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄. Σαφὴς ἔκφρασι τῆς ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς ἐπὶ τουρκοκρατίας*, Θεσσαλονίκη 1974· Θ. Ζήσης, *Ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄ στὴν συνείδησι τοῦ Γένους*, Θεσσαλονίκη 1986 καὶ Τ. Γριτσόπουλος, «Τὰ χρόνια τῆς ἀρχιερατείας τοῦ Γρηγορίου Ε΄ εἰς Σμύρνην. (Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Σμύρνης κατὰ τὸν ΙΗ΄ αἰῶνα)», *Μικρασιατικὰ Χρονικά*, τ. ΙΒ΄, σσ. 369-402.

4. Βλέπε σχετικὰ: Γ. Ε. Μποροβίλος, «Μεταφράσεις Πατερικῶν ἔργων περὶ τὰ τέλη ΙΗ΄ καὶ ἀρχὲς ΙΘ΄ αἰ.», *Ἀνάπλασις*, περίοδος Γ΄, 323 (1989), σσ. 18, 23.

Ὁ πρόλογος είναι γραμμένος ἀπὸ τὸν Γρηγόριο, κατὰ προτροπὴ τοῦ μητροπολίτου Προκοπίου, ὅπως διαβάζουμε στὸ ἀφιερωματικὸ κείμενο τὸ ὁποῖο καὶ προηγεῖται. Στὴν πρώτη ἐκδόσει (1783) —στὴν ὁποία καὶ θὰ παραπέμπουμε— καταλαμβάνει τὶς σελίδες 10 ἕως καὶ 22, ἐνῶ στὴ δευτέρα (1879)<sup>5</sup>, τὶς σελίδες 1 ἕως καὶ 7.

Τὸ κείμενο τοῦ προλόγου ἔχει τὴ μορφή βιβλικῆς σχολιασμοῦ μὲ ἀντι-παραβολὴ ἀπὸ τὴ σύγχρονη ζωὴ τῆς ἐποχῆς του μέσα ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἐμφανίζεται ἡ ἐπικρατοῦσα κατάστασι τοῦ κλήρου. Τὸ ὕφος εἶναι ἰδιαίτερα δόξο καὶ ἐλεγκτικὸ ἐνῶ προσπαθεῖ νὰ ἐμφανίσει τὸν χαρακτήρα τοῦ παραινετικῆς. Ἐν τέλει μπορεῖ νὰ τὸ χαρακτηρίσει κανεὶς ὡς κείμενο στηλιτευτικὸ καὶ προτρεπτικὸ<sup>6</sup>, διότι ὁ βιβλικὸς σχολιασμὸς ὑποχωρεῖ καὶ χρησιμοποιεῖται μόνον ὡς στοιχεῖο συγκρίσεως καὶ ἀναφορᾶς.

Ἡ ἀξία τοῦ κειμένου ἔγκειται πρῶτον στὸν χρόνο ἐμφανίσεώς του, δεύτερον στὴν τοπικὴ ἀναφορὰ (Μητρόπολις Σμύρνης), τρίτον στὶς σαφεῖς καὶ συγκεκριμέναις πληροφορίες γιὰ τὶς παρεκτροπὲς τοῦ κλήρου, ἀπὸ τὶς ὁποῖες μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀντλήσει συμπεράσματα καὶ γιὰ τὴν εὐρύτερη κοινωνία τῆς Σμύρνης, καὶ τέταρτον στὸ ὅτι ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ λίγα κείμενα τὸ ὁποῖο ἐλέγχει τὸν κλῆρο χωρὶς νὰ προσέρχεται ἀπὸ τὸν χῶρο τοῦ Διαφωτισμοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, μάλιστα δὲ ἀπὸ κληρικὸ ὁ ὁποῖος δὲν ἀσπάσθηκε τὶς ἰδέες τοῦ Διαφωτισμοῦ, οὔτε τὰ κηρύγματα τῆ Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως<sup>7</sup>.

Ὁ χρόνος κατὰ τὸ ὁποῖο ἐμφανίζεται τὸ κείμενο (1783), δίνει σ' αὐτὸ τὴ δυνατότητα νὰ παρουσιάσει στοιχεῖα παρεκτροπῶν καὶ κοινωνικῆς ἐκπτώσεως τοῦ κλήρου τὰ ὁποῖα ἐμφανίζονται ἕως καὶ τὴν ἔβδομη δεκαετία τοῦ 18<sup>οῦ</sup> αἰῶνα. Τὰ ἐπόμενα γνωστὰ κείμενα ἀντικληρικῆς χαρακτῆρα ἐμφανίζονται ἢ μὲν Ἑλληνικὴ Νομαρχία καὶ ὁ Ρωσσοαγγλογάλλος στὰ 1805 καὶ 1806 ὁ δὲ «Λίβελλος κατὰ Ἀρχιερέων»<sup>8</sup> ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται καὶ αὐτὸς στὴ Σμύρνη, στὰ 1810 ἢ 1811 καὶ χρησιμοποιοῦν παραδείγματα τὰ ὁποῖα ἔχουν συμβεῖ κοντὰ στὴν ἡμερομηνία συντάξεώς τους, δηλαδὴ στὰ τελευταῖα χρόνια τοῦ 18<sup>οῦ</sup> καὶ στὰ πρῶτα τοῦ 19<sup>οῦ</sup>.

Τὰ παραδείγματα παρεκτροπῶν τὰ ὁποῖα ἀναφέρονται, κατὰ κανόνα, ἀφοροῦν τὴν περιοχὴ τῆς Σμύρνης. Βεβαίως ὄχι μόνον τὴν πόλιν ἀλλὰ καὶ τὴν

5. «Οἱ περὶ ἱεροσύνης λόγοι...», Ἐκδίδονται νῦν τὸ δεύτερον ὑπὸ Ἰωάννου Παπαδοπούλου ἱερέως, Σμύρνη 1879.

6. Δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἄμοιρο αὐτοῦ τοῦ ἐντόνου ὕφους καὶ ἀποκαλυπτικῆς χαρακτῆρα, τὸ ὅτι τὸ μοναδικὸ ἀντίτυπο τῆς πρώτης ἐκδόσεως τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης εἶναι σταχωμένον χωρὶς τὸν πρόλογο.

7. Περί αὐτοῦ βλέπε σχετικὰ Φ. Ἡλιού, *Κοινωνικοὶ ἀγῶνες καὶ Διαφωτισμός. Ἡ περίπτωση τῆς Σμύρνης, (1819)*, Ἀθήνα 1986, σσ. 9-11 καὶ Ν. Γ.ρ. Ζαχαρόπουλος, *Ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε΄...*, ὁ.π., σσ. 22 κ. ἐξ.

8. Βλέπε σχετικὰ Π. Κιτρομηλίδης, «Ἰδεολογικὲς συνέπειες τῆς κοινωνικῆς διαμάχης στὴ Σμύρνη», *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν*, 3 (1982), σσ. 9-39.

εϋρύτερη περιοχή. Καί αυτό θά πρέπει νά γίνει δεκτό γιά τον λόγο ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μητροπολίτου Σμύρνης θά στρεφόταν στοῦ νά διορθῶσει πρωτίστως τὸν κλῆρο τῆς περιφέρειᾶς του καί ὡς ἐκ τούτου θά ἦταν συνεπὲς τὰ παραδείγματα νά ἀφοροῦν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, παρεκτροπὲς τοῦ ἐκεῖ κλήρου. Ὅταν μάλιστα ὁ Προκόπιος εἶχε τὴ φήμη ἀνδρὸς ἀκεραίου καί μὴ ἀνεχομένου τὴν παρεκτροπή. «Σεμνὸς τὸ πολίτευμα, πεπαιδευμένος καί φιλομαθὴς ἀπήρεσκε τοῖς συγχρόνοις διὰ τὸ ἐλεγκτικὸν καί ὀργίλον», ὅπως γράφει ὁ Μ. Γεδεών.

Ἐπίσης, στοιχεῖα τὰ ὁποῖα βρίσκουμε στοῦ κείμενου τοῦ Γρηγορίου καί χαρακτηρίζουν τὴ σμυρναϊκὴ κοινωνία<sup>10</sup>, ὅπως ἡ ὑπερβολικὴ διάθεση πλουτισμοῦ καί ἡ ἐπιθυμία ἐπιδείξεως καί προβολῆς, «ἄποιο ἀργυροχαλίνωτοι καί πλούσια καί πολυτελῆ ἐνδύματα», προσιδιάζουν σὲ μιὰ «ἐξελιγμένη εὐρωπαϊζουσα»<sup>11</sup> κοινωνία, ὅπου ὁ πλοῦτος φανερόνεται μὲ τὴν ἀπόκτηση ἀγαθῶν ἐπιδείξεως καί ὄχι μὲ τὴ συσσώρευση ἀγαθῶν πρώτης ἀνάγκης.

Οἱ ἀναφορὲς τοῦ κειμένου σὲ ὑπερβάσεις ἐπισκόπων οἱ ὁποῖοι χειροτονοῦσαν ἀδιακρίτως ἐπ' ἀμοιβῆ ἱερεῖς καί οἱ ὁποῖοι μὲ τὴ σειρά τους ἀσκοῦσαν προφανῶς ἐπικερδῆς «ἐπάγγελμα», αὐτὸ τῆς ἱερωσύνης, προϋποθέτουν πλούσια κοινωνία ὅπως οἱ κοινωνίες τῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Ὡς πρὸς τὸ θέμα τῶν παρεχομένων πληροφοριῶν, τὸ κείμενο τοῦ Γρηγορίου πρέπει νά ληφθεῖ σοβαρὰ ὑπόψη, διότι αὐτὸς λόγω τῆς ιδιότητός του γνωρίζει ἀμέσως τὰ τεκταινόμενα στοῦ χώρου τοῦ κλήρου. Ἐπίσης γνωρίζει καλὰ τὴν κοινωνία τῆς Σμύρνης διότι ἔζησε ἐκεῖ ἀπὸ τὸ 1767. Ὁ Γρηγόριος ἐν προκειμένῳ γράφει λόγω τῶν διαπιστωμένων παρεκτροπῶν καί μὲ σκοπὸ τὸν φρονηματισμὸ, σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς διαφωτιστὲς ἀντικληρικούς συγγραφεῖς οἱ ὁποῖοι ἀπορρίπτουν πρωτογενῶς τὴν Ὁρθόδοξη πίστη καί τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἀναγκαιότητα στηρίζοντας τὴ συλλογιστικὴ τους μὲ παραδείγματα τὰ ὁποῖα προκαλοῦν τὸ κοινὸ αἴσθημα καί τὴν τρέχουσα ἠθικὴ.

Ἡ μελέτη, τέλος, τοῦ κειμένου αὐτοῦ ἐπιτρέπει μιὰ ἐκ νέου θεώρηση τῆς δομῆς καί τῆς συνθέσεως τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας κατὰ τὴν περίοδο τοῦ ΙΗ' αἰῶνα. Διαπιστώνεται μιὰ δυνατότητα πολυφωνίας καί ἐσωτερικῆς κριτικῆς στὸν ἐκκλησιαστικὸ ὀργανισμό, πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιτρέπουν τὴ

9. Μ. Γεδεών, *Πατριαρχικοὶ Πίνακες...*, Κωνσταντινούπολις, ἄ.ε., σ. 670.

10. Γιά τὴ σμυρναϊκὴ κοινωνία βλέπε: Π. Κιτρομηλίδης, ὁ.π.· Φ. Ἡλιοῦ, ὁ.π.· Μ. Παρανί-  
κας, *Ἱστορία τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς Σμύρνης*, Ἀθήναι 1885· Ν. Χατζηκωστής, *Σμυρναϊκὰ*  
*ἀνάλεκτα*, ὁ.π.· Χρ. Σολομωνίδης, *Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σμύρνης*, ὁ.π.· Κυριακὴ Μαμώνη, «Ἀγῶ-  
νες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κατὰ τῶν Μισσιοναρίων. Σμύρνη», *Μνημοσύνη*, 8 (1980-  
81), σσ. 184-189· Ν. Βέης, «Συμβολὴ εἰς τὰ σχολικὰ πράγματα τῆς Σμύρνης», *Μικρασιατικὰ*  
*Χρονικά*, Α' (1938), σσ. 193-237· Φ. Μπουμπουλίδης, «Ἀνέκδοτον σιτιζούρημα περὶ τῶν scho-  
λικῶν πραγμάτων Σμύρνης», *Μικρασιατικὰ Χρονικά*, Η' (1959), σσ. 402-445· Dan. Goffman,  
*Izmir and the Levantin World 1550-1650*, Univ. of Washington Press, Seattle & London 1990.

11. Κυριακὴ Μαμώνη, ὁ.π., σ. 184.

θεώρηση του εκκλησιαστικού σώματος ως μιᾶς μονολιθικής τάξεως συγκροτημένης πάνω στη βάση του οργανωμένου συμφέροντος.

Τὸ κείμενο τοῦ προλόγου θὰ πρέπει νὰ ἐνταχθεῖ, σύμφωνα μὲ τὴν ἰδιαιτέρως εὐστοχῆ ἀνάλυση τοῦ καθηγητῆ Π. Κιτρομηλίδη, στὰ κείμενα τοῦ «ορθόδοξου ἠθικιστικοῦ ἀντικληρικαλισμοῦ»<sup>12</sup>, σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ κείμενα τοῦ Διαφωτισμοῦ τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀναχωνεῦσει τὸν θρησκευτικὸ σκεπτικισμό καὶ προσπαθοῦν νὰ ἀνατρέψουν τὴ θρησκευτικὴ πίστη διότι τὴν θεωροῦν δεσμευτικὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ τὴν μόνη νύξη ποῦ θὰ μπορούσε νὰ κάνει κανεὶς εἶναι ὅτι ὁ θρησκευτικὸς σκεπτικισμὸς ἀναπτύχθηκε καὶ ἀπέδωσε καρπὸς ὡς κριτικὴ τῆς δογματιστικῆς μεταφυσικῆς, ἢ ὁποῖα διεδέχθη τὴ σχολαστικὴ θεολογία στὸ χῶρο τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Στὸ χῶρο ὁμως τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας, ὅπου ποτὲ ἢ σκέψη καὶ τὸ δόγμα δὲν ὀργανώθηκαν στὸ οἰκοδόμημα τῆς δογματιστικῆς μεταφυσικῆς, οἱ κριτικὲς τοῦ Διαφωτισμοῦ μᾶλλον πρέπει νὰ κριθοῦν ὡς κατασκευάσματα θαυμάσια, ἀλλὰ ἀσύμβατα ὡς πρὸς τὴ στοχοθεσία τοῦς<sup>13</sup>.

### *Τὸ κείμενο*

Τὸ κείμενο ἀρχίζει μὲ μιὰ ἐκτενῆ εἰσαγωγή (σσ. 10-15), ὅπου ὁ Γρηγόριος προσπαθεῖ νὰ δείξει τὸ ὕψος τοῦ ἀξιώματος τῆς Ἱερωσύνης, σχολιάζοντάς ται πρὸς Τιμόθεον ἐπιστολῆ τοῦ ἀποστόλου Παύλου, μὲ εὐστοχῆς παρατηρήσεις γιὰ τὶς παρεκτροπὲς τῆς ἐποχῆς του. Ἡ ἀνάπτυξη τοῦ σκεπτικοῦ ἐμφανίζει ὡς τοὺς δύο μεγάλους παράγοντες τῆς ἐκπτώσεως τοῦ κλήρου τὰ ἀνθρώπινα πάθη καὶ ἀδυναμίες ἀφ' ἑνὸς καὶ τὴν ὀργάνωση τῆς ἐκκλησίας ἀφ' ἑτέρου ἢ ὁποῖα ἐπιτρέπει τὴν αὐθαιρεσία καὶ ὡς ἐκ τούτου τὴ διαίωνιση τῶν κακῶν. Ὡς πρῶτο στοιχεῖο τῆς κακῆς καταστάσεως τοῦ κλήρου θεωρεῖ τὴν αὐθαιρεσία τῶν ἐπισκόπων:

σ. 10: *Τὸ μέγα Ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης, ὡς ὑψηλὸν ὅπου εἶναι καὶ θαυμά-*

12. Π. Κιτρομηλίδης, ὁ.π., σ. 38.

13. Σχετικὰ μὲ θέματα σχέσεως φιλοσοφίας καὶ Ὁρθόδοξου πίστεως βλέπε: Γρηγόριος Παλαμᾶ, *Ἐπὶ τῶν ἱερῶς ἠσυχασόντων*, Συγγράμματα, τ. Α', Θεσσαλονικὴ<sup>2</sup> 1988, σσ. 313-694· Ν. Ματσούκας, «Ἡ διπλῆ θεολογικὴ μεθοδολογία Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ», *Πρακτικὰ θεολογικοῦ Συνεδρίου 12-14 Νοεμβρίου 1984*, Θεσσαλονικὴ 1986, σσ. 73-105· Λ. Μπενάκης, *Νεωτερικὴ κριτικὴ τοῦ μεταβυζαντινοῦ Ἀριστοτελισμοῦ στὸν ἑλληνικὸ χῶρο κατὰ τὸν 18ο αἰ.*, Ἀθῆναι 1981, ἀνάπτυο ἀπὸ τὰ *Πρακτικὰ παγκοσμίου συνεδρίου «Ἀριστοτελής», Θεσσαλονικὴ 7-14 Αὐγούστου 1978*, τ. 2· Π. Κονδύλης, *Ἡ κριτικὴ τῆς μεταφυσικῆς στὴ νεότερη σκέψη*, Ἀθῆναι 1983· τοῦ ἰδίου, *Ὁ νεοελληνικὸς διαφωτισμὸς. Οἱ φιλοσοφικὲς ἰδέες*, Ἀθῆναι 1988, σσ. 47-57· Θ. Παπαδόπουλος, *Ἡ νεοελληνικὴ φιλοσοφία ἀπὸ τὸν 16ο ἕως τὸν 18ο αἰῶνα*, Ἀθῆναι 1988, σσ. 151-161· *Ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία ἀπὸ τὸ 1453 ὡς τὸ 1821*, ἀνθολογία κεμενων μὲ εἰσαγωγὴ καὶ σχόλια Ν. Κ. Ψημμένου, τ. Β', Ἀθῆναι 1989, σσ. 419-498· Θ. Ζήσης, *Γεννάδιος Σχολάριος. Βίος - συγγράμματα - διδασκαλία*, Θεσσαλονικὴ, Π.Ι.Π.Μ., 1980, σσ. 448-535.

σιον χρειάζεται και θεϊκὴν ψήφον βέβαια, διὰ τὸ εὐρεθῆ ὁ ἄξιος τοῦτου τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ὄχι μόνον παλαιὰ ἐγένετο τοιοῦτοτρόπως, ἀλλὰ καὶ τῶρα ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ χωρὶς ἀμφιβολίαν, ὅταν κάμωμεν τὰς ψήφους καὶ τὰς ἐκλογὰς χωρὶς κανένα πάθος ἀνθρώπινον<sup>14</sup>.

Ἐποὶ κάνει ἀναφορὰ πρὸς Ἐποστολικὰς πράξεις καὶ τρόπους οἱ ὅποιοι ἦσαν ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ ἰδιοτελεῖ συμφέροντα συνεχίζει:

σ. 11: ὅτι δὲν ἀπέβλεπον ὀλοτελῶς εἰς φιλίαν ἀνθρωπίνην ἢ κέρδος ἢ ἄλλο τι. Τοιοῦτοτρόπως ἔπρεπε νὰ γίνεται καὶ εἰς ἡμᾶς κατὰ τοὺς παρόντας καιροὺς βεβαιότατα· ἡμεῖς ὅμως ἐξεπέσαμεν εἰς μίαν ἄκραν ἀμέλειαν, καὶ δὲν ἐξετάζομεν οὐδὲ τὰ πλεόν φανερά φεῦ τῆς ἀθλιότητος· καὶ ὅποταν τὰ φανερά παραβλέπομεν, πῶς θέλει ξεσκεπάσει ὁ θεὸς εἰς ἡμᾶς καὶ τὰ ἀπόκρυφα;<sup>15</sup>

Στὴν ἐπόμενη σελίδα κάνει μιὰ πρώτη ἀποστροφή πρὸς τοὺς ἐπισκόπους τοὺς ὁποίους θεωρεῖ ὡς τοὺς πρώτους ὑπευθύνους γιὰ τὰ κακῶς κείμενα στὴν Ἐκκλησία.

σ. 12: Εἴ τις οὖν Ἐπισκοπῆς ὀρέγεται καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ, ὡς φησὶν ὁ θεὸς Ἐπόστολος· διότι Ἐπισκοπῆ λέγεται τὸ νὰ ἐπισκέπτεται, νὰ κυβερνᾷ καὶ νὰ διευθύνει τοὺς πάντας εἰς τὰ καλὰ καὶ σωτήρια· ὅθεν εἶναι καλὸν καὶ θεάρεστον ἔργον· πρέπει ὅμως ὁ Ἐπίσκοπος νὰ ἦναι ἀνεπίλητος, δηλαδὴ νὰ ἔχη ὅλας τὰς ἀρετάς· ὥστε ὅποιος γνωρίζει εἰς τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀμάρτημα δὲν ἐπιθυμεῖ καλῶς [...] ὁ τοιοῦτος δὲν εἶναι ἰκανὸς νὰ ἐξουσιάζῃ ἀλλὰ νὰ ἐξουσιάζεται.

Ὁ Ἐπίσκοπος κατὰ τὸν Γρηγόριο ὀφείλει νὰ ἔχει ἀρετὲς καὶ συγχρόνως νὰ εἶναι σώφρων καὶ ὀξύνους.

σ. 11, 12: νὰ ἦναι νηφάλιος, διορατικὸς, νὰ ἔχη ὀφθαλμοὺς ἀναριθμητοὺς ἀπὸ κάθε μέρος, ὅπου νὰ βλέπῃ ὀξέως. Διότι ἔχει νὰ ἀπαντήσῃ πολλὰ συμβεβηκότα, πολλὰς περιστάσεις, τὰ ὅποια ἀμβλύνουσι καὶ σκοτιζοῦσι τὸν νοῦν, καὶ δὲν τὸν ἀφίνουσι νὰ βλέπῃ καθαρά, ὡς ἔχουσι τὰ πράγματα· νὰ ἦναι ἄγρυπνοι, ὡσὰν ὅπου δὲν φροντίζει μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς λοιποὺς.

Στὰ ἐπόμενα ὁ Γρηγόριος ἐμφανίζεται ἰδιαίτερα ρεαλιστής. Ζητεῖ ἐκ μέρους τῶν ἐπισκόπων πράγματα τὰ ὅποια μπορεῖ νὰ συναντήσῃ κανεὶς στὸν κάθε ἀκέραιο ἄνθρωπο.

14. Εἶναι ἄξιο προσοχῆς ὅτι καὶ ὁ ἀνώνυμος συντάκτης τοῦ «Λιβέλλου κατὰ Ἐπιερέων» γράφει στὴ σελίδα 97: «Οἱ λεγόμενοι τῶν Ἐποστόλων Κανόνες θεσπίζουν ὅτι ὁ μέλλων προβιβασθῆναι εἰς τὸ τῆς ἐπισκοπῆς ἀξίωμα πρέπει νὰ ἐκλέγεται ὑπὸ τοῦ ποιμνίου δηλαδὴ ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ τότε ἡ ἐκλογὴ ἐπικυροῦται διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ. Ἀγιώτατοι ἀρχιερεῖς, τίς ἐξ ὁμῶν ἔλαβε τοιαύτην ἐκλογὴν; οὐδεὶς...», Π. Κιτρομηλίδης, ὁ.π., σ. 15.

15. Πρβλ. ἐπίσης «Λιβέλλος» σ. 98: «Οἱ αὐτοὶ κανόνες προστάζουν ὅτι ἐάν τις ἐπίσκοπος λάβῃ τὴν ἐπισκοπικὴν ἀξίαν διὰ χρημάτων ἢ διὰ τῆς δυνάμεως κοσμικῶν ἀρχόντων καθαρῶσθαι καὶ ἀφοριζέσθω», Π. Κιτρομηλίδης, ὁ.π., σ. 15.

σ. 13: *να ἦναι σώφρων, κόσμιος, φιλόξενος, διδακτικός· ὄχι μέθυσος, ὕβριστής, αὐθάδης, πλήκτης σκανδαλοποιός, αἰσχροκερδής· ἀλλ' ἐπεικῆς, ἀφιλόνηκος, ἀφιλάργυρος.*

Καὶ κλείνει τὴν εἰσαγωγή στὴν ὁποία περιγράφει τὸν τύπο τοῦ ἐναρέτου κληρικοῦ θέτοντας ἓνα δίλημμα:

σσ. 15, 16: *Ἐπειδὴ ἀνίσως ἡ ζωὴ μας ἔλαμπε τόσον δὲν ἐχρειάζοντο λόγοι οὔτε διδασκαλίαι· ἀνίσως ἡμεῖς ἡμεθα τῇ ἀληθείᾳ ὡς πρέπει, ἀνίσως ἐφυλάττομεν τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ, ὑπομένοντες ὅταν ἀδικούμεθα, εὐλογοῦντες ὅταν ὕβριζώμεθα, εὐεργετοῦντες ὅταν κακοποιούμεθα, κανεῖς δὲν ἦτον ἄγριον θηρίον τόσον, ὥστε νὰ μὴ δρᾶμῃ εἰς τὴν εὐσέβειαν.<sup>16</sup>*

Ἄπὸ τῆ σελίδα 16 ἀρχίζει μιὰ συστηματικὴ καὶ ἔντονη κριτικὴ γιὰ ὅλα τὰ ἐπίπεδα τοῦ κλήρου ξεκινώντας ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς ἐποχῆς του. Πρῶτο στοιχεῖο τὸ ὁποῖο λείπει ἀπὸ αὐτοὺς κατὰ τὸν Γρηγόριο εἶναι ἡ ἀρετὴ. Λέει συγκεκριμένα:

σ. 16: *Εἷς ἦτον ὁ Παῦλος καὶ τόσους ἔστυρεν εἰς τὴν πίστιν· ἀνίσως ἡμεθα καὶ ἡμεῖς τοιοῦτοι, πόσας οἰκουμένας ἠθέλομεν οὐρεῖ εἰς τὴν εὐσέβειαν; ἀλλὰ τί βλέπω; εἰς μὲν τὰς τέχνας τῶν ἀνθρώπων εἰς Μαῖστωρ ἡμπορεῖ νὰ διδάξῃ ἑκατὸν παῖδας, εἰς δὲ τὴν Πίστιν ὁποῦ εἶναι τόσοι Ἀρχιερεῖς, δηλαδὴ τόσοι διάδοχοι τοῦ Παύλου, τῆς αὐτῆς χάριτος ὡς ἐκεῖνος, καὶ μαθηταὶ πλέον περισσότεροι, κανεῖς δὲν ἔρχεται εἰς τὴν Πίστιν· ἀλλὰ μᾶλλον ἐκπίπτουσι σωρηδόν, καὶ ἡ αἰτία εἶναι αὕτη, ὅτι ὅσοι διδάσκουσι ἀποβλέπουσι εἰς τὴν ἀρετὴν τῶν διδασκάλων, καὶ ὅταν βλέπουν καὶ ἡμᾶς νὰ ἐπιθυμῶμεν τὰ αὐτὰ, δόξας, πλοῦτη, καλλωπισμούς, ἐξουσίαν πῶς ἡμποροῦν νὰ θαυμάσωσι τὸν Χριστιανισμόν;*

Καὶ εὐθὺς προχωρεῖ σὲ μιὰ λεπτομερέστερη ἀπαρίθμηση ἐκτροπῶν, τίς ὁποῖες ἀντιλαμβάνεται ὁ λαὸς καὶ ἀποτελοῦν τὴν αἰτία τῆς ἀνυποληψίας.

σσ. 16, 17: *Βλέπουν ζωὴν ἄτιμον, βλέπουν ψυχὰς γηῖνας, βλέπουν νὰ συνάζωμεν χρήματα καὶ νὰ ἐπιθυμῶμεν ὡσὰν ἐκεῖνους; [...] διὰ ἐξουσίαν καὶ αὐθεντίαν καὶ διὰ τὴν φιλαργυρίαν κατακόπτομεν ἑαυτοὺς, καὶ κολακεύομεν τοὺς λοιπούς.*

Ἐχοντας ὡς δεδομένο ὅλα αὐτὰ, θέτει ἓνα καιρὸ ἐρώτημα:

σ. 17: *Τὸ λοιπὸν τί νὰ ἴδωσι καὶ νὰ πιστεύσωσι; τὰ θαύματα; ἀλλὰ τὴν σήμερον δὲν γίνονται· τὴν καλὴν ζωὴν καὶ πολιτείαν; ἀλλὰ δὲν*

16. Πρβλ. «Λίβελλος», σ. 101: «τοὺς πτωχοὺς ἐπαπειλεῖ, τοὺς ἀμαθεῖς ἐξαπατᾷ, τοὺς εἰδήμονες καταπλήττει τοῖς πᾶσι τὰ πάντα γίνεται ἵνα ἐκ πάντων κερδίσῃ», δ.π., σ. 19 καὶ «Λίβελλος», σ. 102: «Ἐξέρχεται μετὰ ταῦτα εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς ἐπαρχίας ὄχι διὰ νὰ κηρύξῃ τὸ εὐαγγέλιον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀρπάσῃ ἀπὸ τὰ στόματα τῶν πεινασμένων Γραικῶν τὸν ἐπιούσιον ἄρτον», δ.π., σσ. 19-21.

*εὐρίσκεται εἰς κανένα· τὴν ἀγάπην, ἀλλ' αὐτὴ ἐσβέσθη μὲ τελειότητα καὶ δὲν εὐρίσκεται οὐδὲ σημεῖον.*<sup>17</sup>

Καὶ συνεχίζει στὴν ἴδια σελίδα, ἀφοῦ προηγουμένως κάνει λόγο γιὰ τὸ κακὸ καὶ τὴ βλάβη ποὺ προξενεῖ στοῦ λαοῦ μιὰ παρόμοια συμπεριφορά, ὅτι σημασία ἔχει τὸ τί πράττει κανεὶς καὶ ὄχι τί λέγει:

σ. 17: *Πρέπει οὖν νὰ ἐξυπνήσωμεν ἀπὸ τὴν πλάνην καὶ νὰ δεικνύωμεν ἐπὶ γῆς πολιτείαν Οὐράνιον, νὰ λέγωμεν, ὅτι ἡμῶν τὸ πολίτευμα ἐν Οὐρανοῖς ὑπάρχει· διὰ νὰ δείξωμεν τὴν ἄθλησιν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ὅτι τις ἢ ἀφέλεια ἂν ἔχωμεν τὸν Χριστόν, ἂν ἔχωμεν Ἁγίους; Λέγουσιν οἱ ἄπιστοι πόθεν νὰ πιστεύσωμεν; δὲν βλέπομεν νὰ κάμνετε κατὰ τὴν πίστιν σας, δείξτε ἐκεῖνα ὁποῦ ἐπαγγέλλεσθε.*

Ἔνα ἄλλο μεγάλο πρόβλημα τὸ ὁποῖο θέτει ὁ Γρηγόριος εἶναι αὐτὸ τῆς μαγείας καὶ τῆς μαντείας. Αὐτὸ τὸ θεωρεῖ ὡς τὴ μεγαλύτερη πλάνη.

σ. 17: *Καὶ τὸ χεῖριστον ὅτι καὶ εἰς οἰωνισμούς, κληδωνισμούς, μαγείας καὶ μαντείας τινὲς ὑπέπεσον, ἄλλοι μὲν δεχόμενοι αὐτὰ καὶ ἄλλοι μὴ ἀποκόπτοντες.*

Ὡς τελευταία περίπτωση παρεκτροπῆς θεωρεῖ τὴν ἀσυνειδησία τῶν ἐπισκόπων στοῦ νὰ χειροτονοῦν ἀνεξέταστα ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν στέκονται στοῦ ὕψος τοῦ λειτουργήματος.

σ. 19 *Ἐγὼ ἐξετάζων νὰ εὔρω κανὲν ἐμπόδιον τῆς καλῆς ζωῆς δὲν εὐρίσκω [...] παρὰ μίαν πλάνην, μίαν πρόφασιν ἢ ἀσυνειδησίαν· διότι ὅταν χειροτονῶσιν ἱερεῖς ἀπλῶς χωρὶς τινὸς βίας καὶ ἤθελεν ἰδῆ τις περισοτέρους ἱερεῖς εἰς μερικὸς τόπους παρὰ λαϊκούς, τί εἶναι τὸ αἴτιον;*<sup>18</sup>

Καὶ ἀφοῦ κάνει λόγο περὶ αὐτῆς τῶν ἀρχιερέων ἢ ὁποία συγκροτεῖται ἀπὸ ἀμαθεῖς καὶ ἀνυπόληπτους ἱερεῖς ἐπαναλαμβάνει στὴν τελευταία παράγραφο τὰ περὶ τῆς ἀκόρεστης ἐπιθυμίας τοῦ πλοῦτου καὶ κλείνει μὲ προτροπὴ πρὸς μετάνοια.

σ. 21, 22: *Τὶ μιμούμεθα ἐκείνους ὁποῦ φοροῦν λαμπρὰ καὶ πολυτελῆ καὶ περιέρχονται μὲ ἵππους ἀργυροχαλινώτους; αὐτὰ εἶναι τῶν ἀσεβῶν, ἡμεῖς πρέπει νὰ καλλωπιζόμεθα (sic) μὲ τὰ ἔργα τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ ὄχι μὲ ἐκεῖνα ὁποῦ ἔχουν καὶ οἱ ἄτιμοι, οἱ μιαιοί, ἡμεῖς πρέπει νὰ διαφέρωμεν ἀπὸ ἐκείνους ὅτι διωρίσθημεν νὰ περιπολεύωμεν τὰ*

17. Πρβλ. «Λίβελλος», σ. 115: «Τὴν σήμερον οἱ λεγόμενοι τῆς χάριτός σου διάδοχοι τί ἤθελε ἐκφωνήσωσιν; αὐτοὶ οὔτε θλίψιν ὑπομένουσιν, οὔτε στεναχωρίαν δοκιμάζουσιν οὔτε λιμὸν φοβοῦνται οὔτε διωγμὸν ὑπὲρ Χριστοῦ φαντάζονται, οὔτε γυμνότηα ὀνειρεῦνται, οὔτε βέβαια αὐτοὶ ἤθελε ἐκφωνήσουν μετὰ χαρᾶς τὰ ἀκόλουθα. Τὶς ὑμᾶς χωρὶς ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ χρυσοῦ· τῆ κραταιᾶ του δυνάμει καὶ ἄρχομεν καὶ δοξαζόμεθα...», ὁ.π., σ. 27.

18. Πρβλ. «Λίβελλος», σ. 123: «Χειροτονεῖ ὁ ἀρχιερεὺς ἱερέα τοῦ γένους καὶ ὁδηγὸν ψυχῶν ἕνα ἀμαθῆ καὶ ἀναλφάβητον νέον διὰ ἐξήκοντα γρόσια καὶ ἀπεμπολεῖ τὸ τῆς ἱερωσύνης χάρισμα διὰ εὐτελεῖς κέρδος εἰς τὸν τρισβάρβαρον», ὁ.π., σ. 34.



*Ουράνια. Ὅθεν ὅταν δὲν θαναμάζωμεν αὐτά, ἀλλὰ φροντίζομεν διὰ τὰ Πνευματικά, τότε γινόμεθα αἰδέσιμοι, καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν, ἧς ἀξιοθεήημεν ἅπαντες διὰ ἁγίων ὡμῶν εὐχῶν. Ἀμήν.<sup>19</sup>*

### Διαπιστώσεις

Ἐν κατακλείδι ἀξίζει νὰ ὑπογραμμισθεῖ ὅτι στὸ σχολιασθὲν κείμενο ἡ ἀπαρίθμηση τῶν παρεκτροπῶν τοῦ κλήρου γίνεται μὲ προοπτικὴ τὴν ἐκποίηση-καὶ τὸν σωφρονισμό τῶν ἱερέων καὶ ἐπισκόπων καὶ ὄχι τὴν ἐξουθένωση τους ἀπὸ τὸ κατηγορητήριο ἐνὸς ἰθύνοντος. Στόχος τοῦ κειμένου εἶναι ἡ ἀφύπνιση τῆς συνειδήσεως καὶ ἡ ὑποδήλωση τρόπου «ἐπιστροφῆς» στὴν ἀποστολικὴ γνησιότητα τοῦ Παύλου, γεγονός που μπορεῖ νὰ συμβεῖ ὅταν ὁ κρινόμενος δὲν λάβει ἀμυντικὴ στάση, ἀλλὰ «συγκλονισθεῖ» ἀπὸ τὸ μεγαλεῖο τοῦ κόσμου που τὸν ἀναμένει «ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν» (βλ. ἀν.). Ὁ Γρηγόριος τὸ πετυχαίνει χρησιμοποιοῦντας σύνταξη ἀπρόσωπη (εἴ τις οὖν Ἐπισκοπῆς ὀρέγεται... [σ. 00] / νὰ ἦναι νηφάλιος... [σ. 00]) ἀπὸ τῆς μιᾶς, ἐνῶ δὲν θέτει τὸν ἑαυτὸ του ἐκτὸς τῆς κριτικῆς (ἀνίσως ἡμεῖς ἡμεθα τῇ ἀληθείᾳ ὡς πρέπει... [σ. 00] / ἀνίσως ἐφυλάττομεν τὰς ἐντολάς... [σ. 00]). Τὸ κείμενο τοῦ Γρηγορίου εἶναι μιὰ ἀξιοσημεῖωτη μαρτυρία πὸς τὴ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μέσα ἀπὸ ἓνα αὐστηρὰ στηλιτευτικὸ κείμενο δὲν δημιουργεῖ στὸν κλῆρο καὶ τὴν κοινωρία που ἐλέγχει διασπαστικὴς τάσεις ἠθικιστικοῦ χαρακτῆρα ἀλλὰ συντηρεῖ τὴν ἐνότητά τους ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διδασκαλίας τῶν δογμάτων. Σὲ μιὰ τέτοια προοπτικὴ ἡ μελέτη αὐτοῦ τοῦ κειμένου μπορεῖ νὰ ἀποβεῖ γόνιμη.

19. Οἱ κατηγορίες που ἐμφανίζονται καὶ στὸ κείμενο τοῦ Γρηγορίου καὶ στὸν «Λιβέλλο» εἶναι σχεδὸν οἱ ἴδιες, σὲ πολλὰ μάλιστα σημεία ὁμοιάζει ἀκόμη καὶ ἡ διατύπωση. Αὐτὸ ἐπιτρέπει νὰ ὑποθέσουμε ὅτι ἐνδεχομένως ὁ ἀνώνυμος συντάκτης τοῦ «Λιβέλλου» νὰ εἶχε ὑπόψη τοῦ κειμένου τοῦ Γρηγορίου ἔστω καὶ ἂν δὲν γίνεται ἐκ μέρους του μνεῖα. Διότι εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο ἓνας ἄνθρωπος τῶν βιβλίων, ὅπως δείχνει ὁ ἀνώνυμος συντάκτης τοῦ «Λιβέλλου», ὁ ὁποῖος κατοικεῖ στὴ Σμύρνη ἔστω καὶ εἴκοσι χρόνια ἀργότερα νὰ μὴν εἶχε συναντήσει βιβλίο τὸ ὁποῖο κυκλοφοροῦσε στὸ χωρὸ τῆς ἰωνικῆς πρωτεύουσας, ὅταν μάλιστα ἀναφέρεται σὲ θέμα που τὸν ἐνδιέφερε. Βεβαίως ἡ ἀπουσία ὁποιασδήποτε νύξεως μᾶς ἐπιτρέπει νὰ συμπεράνομε ὅτι τὸ βιβλίο δὲν κυκλοφοροῦσε πλέον, ἢ κυκλοφοροῦσε χωρὶς τὸν πρόλογο ὅπως τὸ ἀντίτυπο τῆς Ἑθνικῆς Βιβλιοθήκης, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴν μπορεῖ νὰ πληροφορηθεῖ ὁ ἀνώνυμος τὸ περιεχόμενο τοῦ προλόγου. Ἐπίσης θὰ μπορούσε νὰ γνῶριζε τὸ κείμενο ἀλλὰ λόγω τῆς ἀπέχθειας που ἔτρεφε γιὰ τοὺς ἄρχιερεῖς νὰ μὴν τὸ ἀναφέρει, ἐφόσον καὶ ὁ Γρηγόριος ἦταν ἀρχιερέας καὶ μάλιστα σημεῖο ἀντιλεγόμενο γιὰ τοὺς Σμυρναίους. Μᾶλλον ὁμως θὰ πρέπει νὰ καταλήξει κανεὶς στὸ ὅτι δὲν θὰ πρέπει νὰ γνῶριζε τὸ περιεχόμενο τοῦ προλόγου τοῦ Γρηγορίου ἢ νὰ τὸ ἐγνῶριζε πλημμελῶς διότι δὲν προσάπτει τὴν κατηγορία τῆς μαγείας πράγμα τὸ ὁποῖο ἀναφέρει ὁ Γρηγόριος.

Τέλος ὀφείλει κανεὶς νὰ ὁμολογήσει ὅτι ἡ ταυτότητα τῶν ἀπόψεων ἐνῶ αὐξάνει τὴν ἀξιοπιστία τῶν κειμένων, ἐμφανίζει συγχρόνως τὴ διάσταση τοῦ πνεύματος τὸ ὁποῖο διέπει τὰ δύο κείμενα.

## ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ\*

ΟΙ ΠΕΡΙ ΓΕΡΩΣΤΗΝΗΣ ΛΟΓΟΙ  
 Τοῦ ἐν Ἀγίοις  
 ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΓΩΑΝΝΟΥ  
 ΤΟΥ ΧΡΙΣΟΣΤΟΜΟΥ.

Μεταφραζόμενος εἰς Κοινὴν Διάλεκτον παρὰ  
 ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΑΡΧΙΔΙΑΚΟΝΟΥ  
 Τῷ Πατριωτικῷ Ἀγίῳ Σμυρνης  
 ΚΥΡΙΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ.

Δι' Ἐπιμελείας, καὶ δαπάνης τῷ Εὐγε-  
 νιστάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως

ΓΩΑΝΝΟΥ ΠΙΤΤΑΚΟΥ  
 Τῷ ἐκ τῆς Πόλεως Σμυρνης.

Εἰς ἀφ' ἑαυτοῦ ἢ ἐκ τῶν ἱερῶν Καταλόγων, καὶ  
 ἢ ἐκ βιβλιοθηκῶν λαβεῖν τὸ Ἀξίωμα  
 τῆς Ἱερωσύνης.



αψπγ'. ΕΝΕΤΙΓΗΣΙΝ, 1783.

Παρὰ Νικολάου Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων.  
 Con Licenza de' Superiori, e Privilegio.

\* Τὸ κείμενο τοῦ προλόγου ποὺ παρατίθεται προέρχεται ἀπὸ τὴν πρώτη ἐκδοση (1783). Οἱ διαστάσεις τοῦ φύλλου εἶναι 11 × 17cm.

Εὐχαριστίες ὀφείλονται στὴ Γεννάδειο Βιβλιοθήκη Ἀθηνῶν ἡ ὁποία παρέσχε τὸ ἀντίτυπο καὶ τὴν ἄδεια φωτογραφίσεως καὶ στὸν φίλο κ. Ἰωάννη Μαρκότση ὁ ὁποῖος ἐπιμελήθηκε τὴν φωτογράφιση.

✠ Χ Ι Ο Χ ✠



Τ Ο Γ Ξ Ε Κ Τ Ο Γ

## Γ Ε Ρ Ο Υ Κ Α Τ Α Λ Ο Γ Ο Υ

Οὐτινεσὺν Ἐπαγγέλματος, καὶ Ἀξιώματος  
ΤΗΝ ΔΟΥΛΟΠΡΕΠΗ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΙΝ.

Ἐκ τῆς ἀπὸ Τιμόθεον Ἐπιστολῆς τῷ Θεῷ  
Πατρὸς ἅπαντα συνηλέγησαν.



Ὁ μέγα Ἀξίωμα τῆς Γερουσίας, ὡς ὑψηλὸν ὅπου εἶναι, καὶ θαυμάσιον χρειάζεται καὶ Θεϊκῶν ψηφον βέβαια, καὶ νὰ ἀρεθῇ ὁ ἄξιος τίτου τῷ ἔπαγγέλματος. καὶ ὄχι μόνον παλαιὰ ἐγένετο τοιοῦτόπως, ἀλλὰ καὶ τώρα ἡμπορεῖ νὰ γένη χωρὶς ἀμτιβολίας, ὅταν κάμνωμεν τὰς ψήφους, καὶ πὰς ἐκλεγὰς χωρὶς κανεὶά πάθος ἀνθρώπινον, καὶ ὅποταν δεῖ ἔτοβλίπωμεν εἰς κανε-

## ✻ ( 11 ) ✻

τα ανθρώπινα τέλος. Διότι αὐτὸ δὲ ἔχοντες  
 πᾶσι Πνεύμα, ὡς οἱ Πνευματικοὶ Πατέρες,  
 καὶ Θεοὶ Ἀπόστολοι, μὲν ὅλοι τῶτο εἶναι ἀρετῆς  
 ὁ καλὸς σκοπὸς ἵνα σύνη τῶν Θεῶν κτίσει, καὶ  
 χειροποιήσαντες εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ἰσοκείμενων ἵποι-  
 δὴ μήτε οἱ Ἀπόστολοι μεταίχοι Πνεύματος πνεύ-  
 δταν ἐφύρισαν τὸν Ἀπόστολον Ματθαίον, ἀλλὰ ἀ-  
 γήσαντες τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν Θεῶν κτίσει ἔχοντες Προ-  
 σέχοντες εὐρον τὸν ἀξίον, ὅς τις συγκαταβέβηκεν  
 εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Ἀποστόλων. ὅτι δὲ ἀπεβέβηκεν  
 ἀποπλάγεις φίλων ἀνθρώπων, ἢ κέρως, ἢ ἀλοτι.  
 Τοιοῦτόπως ἵπριτι γὰρ γίνεται καὶ εἰς ἡμᾶς ἡμῶν  
 τέρως καιρὸς βεβαιότητα. ἡμεῖς ὅμως ἐφτίσα-  
 μὲν εἰς μίαν ἄκσαν ἀείδοντες, ἢ δὲ ἐπιπέλους  
 εἰς τὸ πλῆθος οὐκ εἰς τὴν ἀδελφότητα. ὅτι τό-  
 ταν τὸ φωνὴν ἀδελφότητα, πᾶς ὁμοῦ ἐπιπέ-  
 τεται ὁ Θεὸς εἰς ἡμᾶς τὸν Χριστὸν καὶ αὐτὸς εἰς  
 τὸ μικρὸν, ἢ ὅτι δὲ δὲ ἰσάνημι πῆσοι, πῶς  
 ὁμοῦ μὲν εἰσὶν πᾶσι, καὶ ἀλλοθῶς. Τῶν δὲ  
 ἀπὸ δὲ ἔχοντες κατὰ ἀνθρώπων, ἀλλὰ οἱ  
 ἰσοῦς ἐφύρισαν τὸν Προσέχοντες, ἀλλὰ ἀπὸ  
 ἰσοῦς ἀπὸ Ἀποστόλων, ὡς ὁ Πέτρος, Βαρνάβης,  
 Τιμόθεος, καὶ εἰς ἄλλοις ἀλλοθῶς πᾶσι, ἵποι-  
 σπ καὶ καταπύεται τὸ Χριστὸν εὐνοίαι, φυλακῆς  
 ἡμῶν χάρισμα ἀπὸ τῆς κτίσει μὲν τῶν ἀπὸ  
 τῶν, καὶ καταπύεται ὅτι ὅποιοι, καὶ συμβεβηκεν  
 τῶν, καὶ τῶν, καὶ ὁ Τιμόθεος, καὶ Τι-

✠ ( 12 ) ✠

τῶ παρα τῶ Παύλῳ, (Ομίλ. Ι.) Διονύσιος, καὶ  
 Γερόθεος, καὶ ἄλλοι πολλοί, τῶ ὁποίων καὶ Διδα-  
 σκαλῆαι μάλιστᾶ τῶ Παύλῳ ῥυθμίζουσι, καὶ δι-  
 δάσκουσι μέχρι σωτηλείας ἅπαν τὸ χριστιανί-  
 μον πλήρωμα. Εἴτις ἐν Ἐπισκοπῆς ὀρέγεται,  
 καλῶ ἔργα ὀπιθυμεῖ, ὡς φησὶν ὁ Θεὸς Ἀπό-  
 στολος. διότι Ἐπισκοπὴ λέγεται τὸ νὰ ὀπισκέ-  
 πτεται, νὰ κυβερνᾶ, καὶ νὰ διδύθῃ τὴν  
 πάντα εἰς τὰ καλὰ, καὶ σωτήρια. ὅθεν εἶναι  
 καλὸν, καὶ θεάρετον ἔργον. ἀρέπει ὅμως ὁ Ἐ-  
 πίσκοπος νὰ εἶναι ἀνεπίληπτος, δηλαδὴ νὰ ἔχη  
 ὅλας τὰς ἀρετὰς. ὡσεὶ ὁποῖος γνωεῖζει εἰς τὴν  
 ἑαυτὸν τὰ ἀμαρτήματα δεῖ ὀπιθυμεῖ καλῶς, διό-  
 τι ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς σιωπῆς, καὶ ἐκβάλλει  
 τὴν ἑαυτὸν τὴν ἕξω δεῖ τῶ ἔργων, καὶ ὁ τέ-  
 τοιος δεῖ εἶναι ἱκανὸς νὰ ἐξουσιάζῃ, ἀλλὰ νὰ  
 ἐξουσιάζεται. ὅτι ὁ Ἄρχων καὶ Προεστῶς ἀρέπει  
 νὰ εἶναι λαμπρότερος ὑπὸ καθεὶ λαμπτήρα, δεῖ  
 νὰ λάμπῃ, καὶ νὰ φωτίζῃ τὴν ἐν σκότει κα-  
 τὰ τὸ Θεὸν Λόγιον, ἔτω λαμφάτω τὸ φῶς ὑ-  
 μῶν ἔμπροσθεν τῶ ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσι τὰ  
 καλὰ ὑμῶν ἔργα, καὶ δοξάσωσι τὸν Πατέρα ὑ-  
 μῶν τὴν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς. Καὶ πρὸς τούτοις νὰ  
 ἔχη ζωὴν ἀκκλησίωτον, ὡσεὶ νὰ ὑποβλέπωσι  
 ὅλοι πρὸς ἐκεῖνον, καὶ νὰ ὀξουσιάζωσι τὴν ζωὴν  
 τὴν μετὰ τὴν ἐκείνου. νὰ εἶναι νηφάλιος, διο-  
 ρατικὸς, νὰ ἔχη ὀφθαλμοὺς ἀναριθμήτους

Ἄπο

## ✠ ( 13 ) ✠

ἀπὸ κάθε μέρος, ὅπῃ νὰ βλέπωσιν ὁξείως. Διότι ἔχει νὰ ἀπατήσῃ πολλὰ συμβεβηκότα, πολλὰς περὶσπάσεις, τὰ ὅποια ἀμβλυώσῃ, καὶ σκοτίζωσιν τὸν νῦν, καὶ δευ τὸν ἀγίνουσι νὰ βλέπῃ καθαρά, ὡς ἔχουσι τὰ παράγματα· νὰ εἶναι ἀχρυσός, ὡσὰν ὅπῃ δευ φροντίζει μόλιον ἑξ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ καὶ ἕξ τὰς λοιπὰς. νὰ ἔχη ζῆλον εἰς τὴν καρδίαν, νὰ θυμῶνῃ κατὰ τῶν ἑνωτίων. νὰ εἶναι σώφρων, Κόσμιος, Φιλόθεος, διδακτικός, ὄχι μέθυσος, ὑβρισις, αὐθάδης, πλῆκτης, σκωδολοποῖς, ἀχροκερδής· ἀλλὰ ὀπισηκός, ἀφιλότιμος, ἀφιλάργυρος· δευ εἶπεν ὁ Παῦλος νὰ εἶναι Ἄγγελος, νὰ μὴ ἐπιπέσῃ εἰς κανένα πάθος ἀφρατίων, ἢ νὰ κατράσῃ ἐκεῖνα ὅπῃ εἶπεν ὁ Χριστός, νὰ ἀρῇ τὸν Σταυρὸν αὐτῶν, καὶ νὰ τὸν ἀκολοθήσῃ· νὰ θυσιάσῃ τὴν ψυχὴν αὐτῶν ὑπὲρ τῶν προβάτων· νὰ νεκρώσῃ τὰ μέλη τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, νὰ ἀποτίξῃται πᾶσι τοῖς ὑπάρχεσι, νὰ μὴ φέρῃ ἑδὲ πύραν, ἑδὲ ράβδον· διότι ἀπέβλεπε πῶς τοιοῦτοι, ὀλίγοι ἔμιλλε νὰ εὐρεθῶσι· Ἐπίσκοποι δὲ πολλοὶ καὶ εἰς κάθε Πόλι· τὸ λοιπὸν ἐπειδὴ ἔμιλλε νὰ διαφθαράσῃ οἱ Προϊστάμενοι τῶν Ἐκκλησιῶν, ἕξ τὸτο συμβεβηκότα κερτῶν μεμεβημένων, ὄχι ἐκείνῳ τῶν ὑψηλῶν. διότι τὸ νὰ εἶναι διορατικός, κόσμιος, σωφρων, πὲ ἔχουσι καὶ οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι,

## ✠ ( 14 ) ✠

ραϊκίς, ὁμοίως καὶ τὸ νὰ ἔχῃσι τέκνα ἀγα-  
 θὰ, καὶ ὑπὸκα. Διακόνους σαμῆς, καὶ δι-  
 λαβεῖς· τὸ ὁποῖον διορίζει ὁ Θεὸς ὑπὸς Ἀπό-  
 στολος, δεῖ νὰ ἔχῃσι τὸ καλὸν παράδειγμα οἱ  
 Ἐπίσκοποι, καὶ Προσβύτεροι διὰ τὰ ὁσπότητά  
 των. ἐπειδὴ ποῖος θέλει πισδέσει, ὅτι εἶας Γε-  
 ρβίς, ὅπῃ δὲν ἐδωλήθη νὰ συμβελόση τὸν  
 υἱόν του, τὴν γυναικα του τὴν φαμελίαν του,  
 ἢ εἶας Ἐπίσκοπος τῆς ἀνθρώπινης, θέλει γέ-  
 νη ἱκανὸς νὰ καθοδηγήσῃ ἄλλον; Ἡ Ἐκκλησία  
 δὲν εἶναι ἄλλο παρά μία εἰκία, καὶ καθὼς εἰς  
 εἶας ὁσπότητιον δέσκονται παιδία, γυναικίς, δὲ-  
 λοι, καὶ ὁ ἀνὴρ εἶναι Προεσός. τοιστοῦ ὅπως καὶ  
 εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δὲν εἶναι ἄλλο, ὅπῃ παι-  
 δία, γυναικίς, δὲλοι· ἐκεῖνος οὖν ὅπῃ δὲν  
 εἶναι ἱκανὸς νὰ οἰκονομήσῃ ἐν ὁσπότητιον, πῶς  
 ἢμπορεῖ νὰ κυβερνήσῃ Ἐκκλησίαν; Διὰ τοῦτο  
 ἀρίπει νὰ ἔχη ἰσόληψιν καλῶν, καὶ Μαρτυ-  
 ρίαν ἀγαθῶν καὶ διὰ τῆς ἕξω, ἐπὶλαδὴ διὰ τῆς  
 Λαϊκῆς, τῆτο μὲν δεῖ νὰ τὸν εὐλαβῶνται, τῆτο  
 εἰς δεῖ νὰ συμβελόση καὶ αὐτὸς τῆς λοιπῆς ἐ-  
 λαθέρας ὅταν σφάλλωσιν, ὅπως ἀνίπληπτος  
 διὰ ἐλαττώματα. καὶ ὅποταν ζῶμεν ἡμεῖς τοισ-  
 τοῦ ὅπως, κανεῖας δὲν θέλει μᾶς κατηγορήσῃ  
 ἢπ ἔχθρος, ἢπ ἀπίστος, μὲ τὸ νὰ εἶναι καὶ εἰς  
 τῆς ἀπίστῃς αἰδέσιμοι, ὅσοι λήμψωσιν εἰς τὴν  
 ἰριτλί· διότι ἡ ἀλήθεια λητσομίζει θυμια-

## ✠ ( 15 ) ✠

σίως καὶ τὸς ἐχθρὸς ὁδε γὰρ καὶ πολέμιος ἀρετῶν θαυμάζειν ἀδρός ἑ καὶ καθὼς εἴας τυφλὸς δεῖ ἠμπορεῖ νὰ εἰπῇ τὸν Ἡλίου σκοτεινὸν, αἰχμηδύμβας τὰς ὑπολήψεις τῆς πολλῶν ἑ πατωβόπως καὶ τὸν ἐνάρετον καυσίας δεῖ ἠδὲλε κατηγόρησῃ, ἀλλὰ δεῖ τὰ Δόγματα μόνοι ἴσως ἑ δεῖ δὲ τὴν πολιτείαν καυσίας, ἀλλὰ ἠδὲλε τὸν θαυμάζωσι φελοσότερον.

Ὁ δεῖ τὸν πατωβόπως ἀρίστη νὰ ζῶμεν, ἄστὶ νὰ μὴ βλασφημηταὶ τὸ ὄνομα τῆ Θεῶ ἑ μηδέ νὰ ἀποβλέπωμεν εἰς τὴν ἀδραστηρίαν δόξαν, μήτε πάλιν νὰ λαμβανώμεν κακίαν ἀπέλαψιν ἑ ἀλλὰ νὰ φυλάττωμεν τὴν συμμετρίαν, καὶ εἰς τὸ εἶ, καὶ εἰς τὸ ἄλλο, δεῖ νὰ ἠμεδα φασῆρες εἰς τὰς Κόσμον. δεῖ νὰ κατεσαδῶμεν Διδασκαλοὶ τῆς ἄλλων. δεῖ νὰ φελοπατῶμεν εἰς τὸν Κόσμον ὡς Ἀγγελοὶ ἑ καὶ ὑπάρχωμεν ὡς ἄδρος μαζὺ μὲ παιδία μικρά, ὡς Πνευματικοὶ μὲ ψυχῶν. δεῖ νὰ ἀφελῶνται ἐκεῖνοι ἑ δεῖ νὰ ὑπάρχωμεν ἀσάρματα ἀγαθὰ, καὶ νὰ φέρωμεν καρπὸν πολλόν. Ἐπειδὴ αἰσῶς ἡ ζωῆμας ἐλαμπὶ τὸσον, δεῖ ἐχρειάζοντο λόγοι, ἔτι διδασκαλίαι ἑ αἰσῶς ἠμεῖς εἰχομεν ἔργα ἀρετῆς, καυσίας δεῖ ἠτον ἀπιστος τὸσον ἑ αἰσῶς ἠμεῖς ἠμεδα τῆ ἀληθεία, ὡς ἀρίστη ἑ αἰσῶς ἐφυλάττωμεν τὰς Ἐπολάς τῆ Χριστῶ, ἑπομῶσῶσῃς ὅταν ἀδικώμεθα, ἀλογῶντες ὅταν ὑβρίζωμεθα, ἀιρησιῶν





( 15 )



τες, ὅταν κακοποιέμεθα, κασνάς δὲ ἦτον ἄ-  
ρχιεραὶ θεῖον τόσον, ὥστε νὰ μὴ δράμῃ εἰς τὴν  
Εὐσίβειαν.

Καὶ ἔξ' νὰ καταλάβωμεν τὸτο, ὅς ἀκόσω-  
μῃ, εἰς ἡτὸν ὁ Παῦλος, καὶ τόσας ἔσυρεν  
εἰς τὴν Πίσιν· αἰσῶς ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς τέτιοι,  
πόσα; οἰκτιρῶν ἠθέλωμεν σύρη εἰς τὴν Εὐσί-  
βειαν; ἀλλὰ τί βλέπω; εἰς μὴ τὰς τέχνας  
τῆς ἀνθρώπων εἰς Μαίσιον ἠμπορεῖ νὰ διδάξῃ  
ἐκατὸν Παιδας. εἰς δὲ τὴν Πίσιν, ὅπως εἶναι  
πόσοι Ἀρχιερεῖς, δηλαδὴ τόσοι ἑτάδοχοι τῷ Παύ-  
λῳ, πῶς αὐτῶν χάριτος, ὡς ἐκεῖνος, καὶ μα-  
θηταὶ πλέον περιεσπότεροι, κασνάς δὲ ἔρχεται  
εἰς τὴν Πίσιν· ἀλλὰ μάλλον ἐκπίπτωσι σωρη-  
δόν, καὶ ἡ αἰτία εἶναι αὐτῇ· ὅτι ὅσοι διδά-  
σκονται ἀπεβλέπωσι εἰς τὴν ἀρετὴν τῆς Διδα-  
σκάλου, καὶ ὅταν βλέπωσι καὶ ἡμᾶς νὰ ἐπιθυ-  
μῶμεν τὰ αὐτὰ, δόξας, πλῆτη, καλλωπισ-  
μῶς, ἐξουσίας, πῶς ἠμπορῶν νὰ θαυμάσωσι  
τὸν Χριστιανισμόν; βλέπων ζῶν ἄτιμον, βλέ-  
πων ψυχὰς γνίνας, βλέπων νὰ σιωπάζωμεν χρή-  
ματα, καὶ νὰ τὰ ἐπιθυμῶμεν ὡσαύτ' ἐκεῖνος, ἢ  
καὶ πολὺ θελασπότερον ὀπὸ ἐκεῖνος· φοβόμεθα τὴν πτωχίαν  
ὁμοίως, καὶ ἀνασπῶμεν εἰς τὰς ἀρρώστας, καὶ  
λοιπάς θελασπῶσι· ἔξ' ἐξουσίας, καὶ ἀνδου-  
τείαν, καὶ ἔξ' τὴν φιλαργυρίαν κατακόπτωμεν

## ✻ ( 17 ) ✻

ἑαυτῆς, καὶ κολακάζομεν τὰς λοιπὰς. **Φιλοσοφῶν** τί νὰ ἴδωσι, καὶ νὰ πισθώσωσι; τὰ θαύματα; ἀλλὰ τί τὸ σήμερον δευ γίνονται. τί καλῶ ζωῶ, καὶ πολιτείαν; ἀλλὰ δευ δέρισκεται εἰς κακία. τί Ἀγάπην; ἀλλ' αὐτὴ ἐσβέθη μὲ τελειότητα, καὶ δευ δέρισκεται οὐδὲ σημεῖον. δευ τὸτο ἔχωμεν γὰ δάσωμεν λόγον εἰς ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν **Κριτικόν**, ὅχι δευ τὰ ἑδικά μας ἁμαρτήματα μόνον, ἀλλὰ καὶ δευ τὴν βλάβην, ἐπὶ ἐφοξενήσωμεν εἰς τὴν ἄλλω. **Ἐπι** πει οὖν νὰ ἐξυτηνήσωμεν ἄπο τὴν πλῆθυν, καὶ νὰ δεικνύωμεν ἐπὶ γῆς πολιτείας Οὐρανίων, νὰ λέγωμεν, ὅτι ὑμῶν τὸ πολίτευμα ἐν Οὐρανοῖς ὑπάρχει. δευ νὰ δείξωμεν τὴν ἀθλιότητα ἐπί τὴν γῆν, ὅτι τίς ἢ ἀφέλεια αὐτῶν ἔχωμεν τὸν **Χριστὸν**, αὐτῶν ἔχωμεν Ἀγίους; Λέγουσιν οἱ ἄπιστοι πόθεν νὰ ἐπισθώσωμεν; δευ βλέπομεν νὰ κάμνετε ἰσὺ τὴν πίσυν σας, δείξατε ἐκεῖν ὅπου ἐπαγγέλεσθε.

Ποῖος νὰ μὴν γελάσῃ ἡμᾶς; ποῖος δευ θίλει μᾶς εἰπῆ, ὅτι ἡμεῖς πλανημένοι, βλέποντας νὰ φιλοσοφῶμεν μὲ λόγια, καὶ ὅχι μὲ ἔργα, καὶ νὰ ἡμεῖς οἷς καὶ τὰς λοιπὰς φιλόνομοι, φιλοπάραχοι, καὶ τὸ χεῖρισον ὅτι καὶ εἰς οἰωνισμὸς, κληδονισμὸς, μαγείας, καὶ μαυτίας τινὲς ὑπέπισον, ἄλλοι μὲν δεχομένης αὐτὰ, καὶ ἄλλοι μὲ ὀποκόπνυτες. **Παύλος** αὐτὰ

✠ ( 18 ) ✠

εἶναι φορερά, καὶ ἵκανά να ἐξάψιν τὴν ἀγαπά-  
παιν τῆ Θεῆ εἰς ἡμᾶς, ὅτι ἀφ' ἧ ἐσειλε τὸν  
Τῖόν του τὸν μοιογενῆ ἕξ τὴν ἀγάπην μας, πά-  
λιν ὑποτολμῶμε εἰς αὐτά.

Τί λοιπόν; δὲν εἶναι ἄλλο, ἀλλὰ πρέπει να  
κλαίωμεν, ὅτι ὀλίγοι οἱ σωζόμενοι, καὶ οἱ ἀ-  
πολλόμενοι χαίρονται, ὡσαν ὅπου ἔχουσι πολ-  
λὰς συνοδίτας, καὶ πολλοὶ λέγουσιν, ὅτι ὅλοι  
ἡμῶς πολιτεύονται, καὶ παρηγορῶνται μὲ τῆτο,  
νομίζοντες ὅτι καθὼς δεύσκειν παρηγορίαν,  
ὅταν συμπάχωμεν ἐδῶ, τοιαυτὸς ὅπως καὶ ἐκεῖ.  
εἰπέ μοι αὐτίσως προσαχθῆ να καυθῆ τινὰς, ἔ-  
πειπε ἴδῃ ἄλλον ἐμπρός τι να καίεται, καὶ να  
ἀγυρῆ ἢ τζίκνα ὑπὸ τὰ κρέατε, δὲν θάλει  
ὑποθιῆ ὑπὸ τὸν φύβον τι; βέβηια. Διότι αὐ-  
ἐκεῖνοι ὅπῃ βλέπῃ ταῦτα ἀθαλύονται, καὶ ἔο-  
μάσῃσι· πολὺ πλεονόπερον ἐκεῖνοι ὅπῃ τὰ δο-  
κιμάζῃσι· λοιπὸν ποίαν ἀφέλειαν; ποίαν πα-  
ρηγορίαν ἠθελες λάβῃ ἐκεῖ, αὐ ἔχῃς κοινωνί-  
τῃς κολάσεως; ἐκεῖ ὅπῃ εἶναι κλαυθμὸς ἀπῶμα-  
μύθητος, γέουνα πυρὸς, καὶ σκότος ἐξῶτε-  
ρον, βρυγμὸς ὀδόντων, καὶ τὰ ἀκόληθα. Ὑ-  
θου δὲν πρέπει να ἐφύσεισκειν τέτοιαν ἀπό-  
φασιν, ἀλλὰ να πέσωμεν εἰς μετάνοιαν, καὶ  
να ἀρχίσωμεν τὸν δρόμον τῆ ἐπαγγέλματος.  
Εἰ γὰρ ἐξεπέζωντες να εὔρω κανεὶα ἐμπόδιον τῆ  
καλῆς ζωῆς εἰς τὸν Γέρον Κατάλογον, δὲν δέ-

εἶτα

✠ ( 19 ) ✠

εἶσκω ἔδω , καὶ μίαν πλάυην , μίαν ἀπόφα-  
 σιν , ἢ ἀσωκιδισίαν · διότι ὅταν χειροτονῶσιν  
 Ἱερεῖς ἀπλῶς χωρὶς τινὸς βίας , καὶ ἤθελον ἰδῆ  
 τινὰς ἀθελοπύρους Ἱερεῖς εἰς μιελεῖς τύπους , πα-  
 ρὰ λαϊκῶν , τί εἶναι τὸ αἷτιον ; ὅταν δὲ ἔχω-  
 σι Διακόνους σεμιγῆς καὶ τὸν Ἀπόστολον , σώ-  
 φρονας , ἀντιλήπτες , ἀλλὰ διλόγους , ὑπέλους ,  
 εὐλογῶν , κόλακας , αἰχροκεροῦς τίς ἢ ἀνάγκη ;  
 καὶ μάλιστ' ἀνάγκη εἰς ἡλικίῳ φυεραῦ φεῦ τῆς ἀ-  
 θλιότητος ; ἄς γινώσκωμεν , ἄς γινώσκωμεν ἀξιοῦ-  
 ποι εἰς τὸ μέγα πῶτο , καὶ φρικτὸν Μυσήριον ,  
 αὐτὸς ἐνεπίσθωσεν εἰς ἡμᾶς τόσον μέγα , καὶ  
 ὑψηλὸν Μυσήριον , καὶ ἡμεῖς δὲ ἐμπιστόμεθα εἰς  
 αὐτὸν ἔδω χημάτων · μᾶς λέγει νὰ καὶ ἀπορρί-  
 πτωμεν καὶ τὴν Ἀγάπην , καὶ θέλει μᾶς τὴν  
 δόξην ἑκατονταπλασίως εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν  
 Οὐρανῶν , καὶ ἔδω ὁμοίως , καὶ δὲ τὸ πιστόμε-  
 νον · διότι εἰπέ μοι , οἱ Ἀπόστολοι δὲ ἀπέρρι-  
 ψαν πάντα ; ἀλλὰ τί ἔπαθον ; ἢ οἰκνυμῆν ὅλην  
 δὲ ἦτον ἐδικήτους ; δὲ ἔβαναν ὅλοι τὰ χημάτα  
 εἰς τὰς πόδας των ; δὲ ἔκαμναν αὐτῶν κυβερνή-  
 τας , καὶ ἐξουσιασὰς τῶν ; δὲ ἔδιδον ὅλοι εἰς  
 αὐτῶν τὰς ψυχὰς των ; δὲ ἐκρέμασαν ὅλον τὸ  
 ἑαυτῶν τῶν εἰς τὰς χεῖρας των ; δὲ ὑπεγράφοιεν  
 ὅλοι τῶν ; καὶ τῶρα ὁμοίως δὲ βλέπομεθα τὰ αἰ-  
 τῶν ; πολλοὶ Ἀρχιερεῖς , καὶ Ἱερεῖς ἀπὸ θεμι-  
 μικροῦ , καὶ ὀυτελεῖς ὅπως ἦσαν , καὶ δίκιλλαν

✻ ( 20 ) ✻

ἡσπεχειροζόμενοι, μὴ ἔχοντες ἕδὴ τὰ ἀναγκαῖα  
 τοῦ σώματος, ἐφάνησαν μεγαλήτεροι ἰσὺς πολλὰς,  
 καὶ ὑπὸ Βασιλεῖς ἐτιμήθησαν. ὅθεν ὅς τις θέ-  
 λει νὰ ἔχη χρήματα, ἄς καταφρονήσῃ τὰ χρήμα-  
 τα, ὅς τις θέλει νὰ πλεῖσῃ, ἄς γινῆ πτωχός. διότι πέποι-  
 α είναι τὰ θαύματα τοῦ Θεοῦ, δεῦρ θέ-  
 λει νὰ γινώμεθα πλείοι μὲ τὴν ἐδικὴν μας  
 φροντίδα, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐδικὴν τε χάριν. ἀφή-  
 σατε εἰς ἐμὲ, λέγει, αὐτὴν τὴν φροντίδα, τὰ  
 Πνευματικὰ μόνον φροντίζετε, ἕξ τὰ γινώσκοντες  
 τὴν δυνάμιν μου. φύγετε τὴν σκλαβίαν τῆς χρη-  
 μάτων, διότι ἕως ὅπου τὰ οἰκειοποιεῖθε, εἶδε  
 πάντοτε πτωχοί. ὅταν τὰ καταφρονήσῃτε, γίνε-  
 θε πλείοι διπλοσῶς, τότε ἔρχονται σωρηδόν  
 ὑπὸ κάθε μέρος, καὶ ὑπὸ ἐκείνα ὅπου οἱ πολλοὶ  
 ἔχουσι χρήμα, σὺ μόνος εἶσαι ἀνευθεός. μὴ  
 ἔχητε τίποτε, ἕξ νὰ ἔχητε πάντα. ζητεῖτε τὸν  
 Οὐρανόν, ἕξ νὰ ὑπολαύσῃτε τὴν γλῶσσαν, κατα-  
 φρονήσατε τὰ γῆνα, ἕξ νὰ πὲ κερδήσῃτε, ζητεῖτε  
 πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ταῦτα  
 πάντα προσεθήσεται ὑμῖν. τί θαυμάζετε ἕξ τὰ  
 ὀπίθῃ, καὶ ποταπά; τί φροντίζετε ἕξ τὰ μηδε-  
 γὸς λόγος ἄξια; ἀναβλέψατε εἰς τὸν Οὐρανόν,  
 σοχαδῆτε ἐκεῖνον τὸν πλεῖον, καταγελάσατε τὸν  
 χρυσόν, καὶ μάθετε τὴν χρησιν τε, καὶ ὅτι πάροικοι  
 ἐσμὲν ἐν τῷ βίῳ, ὁμοῦς ὅπου εὐρὴ ἢ φυ-  
 γῆ τὰ ἀρπάζουσιν ἄλλοι, καὶ ὑπὸ ἐκείνης ἀλ-

## ✠ ( 21 ) ✠

λοι, ἢ ζωῆτες, ἢ μὴ θείαπν, ἡμεῖς δὲ ἀπο-  
 κενόμεν ζυμοὶ, ἀγωνιζόμεθα, ἀποκτόμεν, ἀ-  
 ἡμεῖς κοπιάζομεν, καὶ ἄλλοι τὰ χείρονται, ἐκεί-  
 να μοῖσι εἶναι ἰδικάμας, ἐκείνα πένονμεν με-  
 ζόμεν, ὅσα καταρθάσομεν εἰς τὴν ψυχὴν μας .  
 καλῶς λέγει νῦν κεινὴ Παροιμία, ἀλλὰ σοφω-  
 τάτη . ἀγρὲ πόσος αὐθρότας ἔχεις ; καὶ πόσος  
 ἔχεις νὰ λάβης ; τὸ αὐτὸ ἢμπορεῖ νὰ εἴπῃ τι-  
 νὰς, καὶ εἰς τὰ χρήματα, καὶ εἰς τὰς οἰκίας . λοι-  
 πὸν ἂν σβείδῃ ἢ ἐπιθυμία ἢ ῥημάτων, ἢ νὰ  
 ἀναρθῇ ἢ ἐκείσε ἐπιθυμία . διότι ἕως ὅτῃ αὐτὰ  
 ἐπιθυμῶμεν, κανεὶα καλὸν δὲν καταρθάσομεν . δι-  
 αὐτὰ ἀρχεινται τὰ πάντα, διὰ τὸν τὰ πῆς Ἐκ-  
 κλησίας εὐρεῖα ἐγείνοντο . ἐπειδὴ δύο ἐπιθυμῖαι  
 ῥημάτων, καὶ Οὐρανίων μέσα εἰς τὴν καρδίαν  
 ἀδιύατοι εἶναι νὰ σιωπήσωσι . ἢ ᾗδ τὸν εὐ-  
 μισήσεις, καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσεις, ἢ τὸ εὐδὸς  
 ἀνθέξῃ, καὶ τὸ ἕτερον καταφρονήσεις . Τί μι-  
 μέμεθα ἐκείσε ἐπὶ φορὴν λαμπαρά, καὶ πολυτε-  
 λῆ, καὶ πατέρχονται μὲ ἵππης ἀργυροχαλιω-  
 τας ; αὐτὰ εἶναι ἢ ἀσεβῶν, ἡμεῖς πρέπει νὰ  
 καλωπιζόμεθα μὲ τὰ ἔργα τῆ ἐπαγγέλματος,  
 καὶ ὄχι μὲ ἐκείνα, ὅτῃ τὰ ἔχον καὶ οἱ ἄτιμοι,  
 οἱ μαροῖ, ἡμεῖς πρέπει νὰ διαφέρωμεν ἀπὸ ἐκεί-  
 νης, ὅτι διωρόθημεν νὰ παρπολάωμεν τὰ Οὐ-  
 ρανία . Οὕτω ὅταν δὲν θαυμάζομεν αὐτὰ, ἀλλ'  
 νὰ προσέχομεν ἢ τὰ Πνευματικὰ, τότε

✠ ( ) ✠

μ. Σε αιδέσιμοι, κὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐν τῇ Βασι-  
λειᾷ τῶν Οὐρανῶν, ἡς ἀξιοθέημεν ἅπαντες διὰ  
τὴν ἀγάπην ὑμῶν ὁχλῶν. Ἀμήν.

Παρακαλῶ θερμῶς τὴς λαβόντας ἀπὸ χεῖρας  
τὴς λόγης τείκς, νὰ δεβάζωσι αὐτὴς μέχρι τέ-  
λους, ὅτι ὅσον προβαίνοσι, τόσον περαιοτέ-  
ρον γέμνοσι χαρίτων, καὶ Πνευματικῆς Εὐφρο-  
σύνης.



ΝΟΙ